

Külwanud eggat istutanud, ei ketowadise
külma eest varjand, eggat poua aial fast-
nud. Ehit kas masikad, jõhwikad ja poh-
lad sinno kasiwatud? Pole sul muud wae-
wa nende fallal, kui et kät wâljasirrutad,
ja neid maast noppid! Ehk millal sinna
olled jooksja ja rawwandusse rohto, raud-
teia rohhud, ubbalehhed, moililled, nassi-
nined ja verrerohhud külwanud, istuta-
nud ja harrinud? Ommeti teab ennamiste
iggamees, et need ja mitto teisi veel ühhed
fallid arstimisse rohhud on, innimestele ja
lojustele. Ehk kas olled jo kõõmnid kül-
wanud? Ommeti armastad neid ommas-
lemes, ning saad ka monne hea koppika,
kui neid forjad ja liîna mûud! Ehk kas
karrifakrad, koerputked, maddarad ja pun-
ned, mis misisslik perrenaene auustab, sest
et ta nendega woib riet ja lõnga wârwida,
kas need sinno harrimist ja holitsemist oot-
wad? Agga ûks ainus alwakspetud roh-
hoke, mis omma rammoga sinno, so lapse
ehk so lojussegi hawa parrandab, ehk so

wallo seest ãrrawdttab, ehk sind surma suust
pedstab: kül se ifka sedda waewa ammogi
tassub, mis umbrohhud, olgo neid ehk
mitto tuhhat, sulle terwad!

On ka neid, mis sa umbrohhults ja kah-
jotegevaks laidad, agga mis moisslik in-
nimenne, kes õppind iga asja rammo ãr-
rakatsuma, heaks Tumimala anniks kïdab.
Menda raudnõgges kül mitme melest alw;
agga keda tedda kewade, kui wast hal-
kab târkama, siis kõibab sulle ennesele súa;
raiu peneks, segga wâhhâ jahho hulka, ja
anna hannepoegadele; ehk kuiwata kui heina
ja sôda lehmale ja lambale; siis liînokes-
sed ja lojuksed silmnâhiarwalt kossuwad.
Nõggese kiust monni rahwas ka lõnga ja
riet walmistab; surega woid ka kollast
wârwida. Kas siis nõggese ifka veel tûhhi
põlgtarw umbrohhhi? — Harraka-ladiwad
põllomehheli õdra hulgas pahhandussekts,
ja tudder holelikko perrenaese waeto. Agga
tudra Saksaal monnes kohas õiete me-